

סדר נשים | מסכת נזיר "ג"כ" | שבת פרשת יתרו | י"ד"כ' שבט תשפ"ג (11-5) פברואר 2023
Seder Nashim | Masechet Nazir 13-19 | Shabbat Parashat Yitro | 14-20 Shvat (Feb. 5-11)

Daf 13: TWO NAZIRITES, WITH TWO DIFFERENT OFFERINGS? שני נזירים עם קרבנות שונים?

Two men adopted a vow of *nezirut* (asceticism) for a course of 60 days. One was required to offer three sacrifices, while the other was obligated to offer six sacrifices. To which sacrifices do these requirements refer? **Why three? Why six? Each nazir was required to offer three sacrifices upon the culmination of their vow of nezirut: (1) a lamb for a *korban olah* (burnt offering); (2) a sheep for a *korban chatat* (sin offering); and (3) a ram for *korban shlamim* (peace offering).**

Reuven accepted upon himself a 60-day vow of nezirut. One day, Shimon heard Reuven had taken a vow of *nezirut* and he too declared: **"I am hereby a nazir."** However, Shimon did not indicate over what period he accepted the restrictions of *nezirut*. Shimon became a *nazir* for 30 days, because as we learned previously, if a person proclaims: "I am a *nazir*" and does not indicate for how long they wish to accept those strictures, that person remains a *nazir* for 30 days.

Later on, Shimon heard his friend Reuven had accepted a vow of *nezirut* for 60 days. Shimon stood and declared: **"I accept upon myself nezirut for an additional 30 days."** Now, Shimon accepted two vows of *nezirut* — one vow of 30 days, followed by an additional vow of 30 days. **Therefore, Shimon is obligated to offer six sacrifices, three at the end of each of the two vows of nezirut.**

שני אנשים היו נזירים למשך ששים יום, והאחד צריך להביא שלשה קרבנות והאחר צריך להביא ששה קרבנות. על אילו קרבנות מדובר בכלל? ולמה שלשה? ולמה ששה? כל נזיר צריך להביא שלשה קרבנות כשמתקיימת תקופת הנזירות שלו. א. כבש לקרבן עולה. ב. כבשה לקרבן חטאת. ג. איל לקרבן שלמים.

ראובן קבל על עצמו נזירות לששים ימים. באחד הימים שמע שמעון שראובן קבל על עצמו נזירות ואמר גם הוא: "הריני נזיר", אך הוא לא אמר לכמה ימים הוא מקבל על עצמו נזירות. שמעון נהיה נזיר לשלשים ימים, כמו שלמדנו כבר, שמי שמקבל על עצמו נזירות ואינו מפרש לכמה זמן, הרי הוא נזיר לשלשים ימים.

אחר כך שמע שמעון שחברו ראובן קבל נזירות לששים ימים. עמד שמעון ואמר: אני מקבל על עצמי נזירות לעוד שלשים ימים. כעת שמעון קבל על עצמו שתי נזירות. פעם אחת שלשים ועוד פעם אחת, ולכן עליו להביא ששה קרבנות, שלשה בסוף כל אחת משתי הנזירות.

Daf 14: PERMANENT ASCETIC

דף י"ד: "נזיר עולם"

A person who has accepted upon themselves a vow of nezirut (asceticism) for the rest of their life is called a "nazir olam" (permanent ascetic). Is a person who accepts a vow of *nezirut olam* prohibited from ever cutting their hair? The answer is no. **A nazir olam is allowed to cut their hair once every 12 months.** Each year, on the day of the haircut, the *nazir* must bring the same *korbanot* (sacrifices) a *nazir* is required to offer at the end of their *nezirut*.

אדם שקבל על עצמו נזירות לכל ימי חייו- מכנה "נזיר עולם". האם מי שמקבל על עצמו נזירות לכל ימי חייו, אינו יכול לספר את שערותיו כל החיים? התשובה היא לא. גם נזיר עולם רשאי לספר את שערותיו אחרי כל שנים עשר חדשים. ביום שבו הוא מסתפר עליו להביא קרבנות נזירות כמו נזיר שמביא קרבנות ביום שהוא מסים את נזירותו.

Daf 15: THREE FESTIVAL HOLIDAYS

The **“shalosh regalim”** (three pilgrimage festivals) are **Pesach, Shavuot, and Sukkot**. Each holiday has its own designated *mitzvot*. For example, on Sukkot we sit in a *sukkah* and carry 4 species (*lulav, hadas, arava, and etrog*); on Pesach, we eat matzah; on Shavuot, we offered a special *korban* (sacrifice) called **“shtei ha’lechem”** (two loaves). However, **there is one common element to these three holidays, and that is: on each holiday it was a mitzvah to go up to the Beit HaMikdash in Jerusalem and bring an “Olat Re’iyah.”** This sacrifice is called **“Olat Re’iyah”** because it is a burnt offering they would bring when they came to be seen (*l’he’ra’ot*) before God in Jerusalem.

Why are these holidays called **“regalim”**? Well, the meaning of the word **“regalim”** is “occasions.” The Torah says: **“three ‘regalim’ you will celebrate for Me during a year”** and the meaning of that term is **“three times.”** The mass pilgrimage of *Am Yisrael* ascending to the *Beit HaMikdash* in Jerusalem during the festivals is also called, **“aliya l’regel.”**

דף ט"ז: שלשת הרגלים

“שלשת הרגלים” הם חג הפסח, חג השבועות וחג הסוכות. לכל אחד מן החגים הללו ישנן מצוות משלו, למשל, בסוכות: יושבים בסכה; ונוטלים ארבעת המינים; בפסח אוכלים מצה; בשבועות מקריבים קרבן מיוחד ששמו “שתי הלחם”. אך יש דבר אחד משותף לשלשת החגים הללו והוא: שבכלם יש מצוה לעלות לבית המקדש בירושלים ולהביא “עולת ראייה”. קרבן זה מכנה “עולת ראייה” כי הוא קרבן עולה שמביאים כשבאים להראות בירושלים.

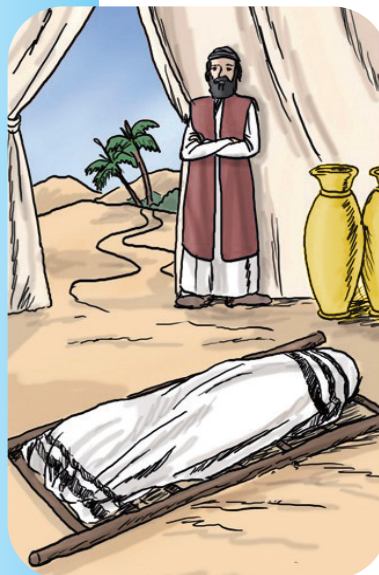
מדוע החגים הללו מכנים “רגלים”? וכן פרושה של המלה “רגלים” הוא פעמים. התורה אומרת **“שלוש רגלים תחג לי בשנה”** והפונה היא: **שלוש פעמים**. גם העליה ההמונית של עם ישראל בחגים לבית המקדש שבירושלים, מכנה עליה לרגל.

Daf 16: AN ASCETIC WHO BECAME RITUALLY IMPURE DUE TO CONTACT WITH A CORPSE

The *nazir* (ascetic) is obligated to take precautions not to contract *tumat ha-meht* (ritual impurity of a corpse). How does a person contract *tumat ha-meht*? Whoever encounters a corpse becomes *tameh* (ritually impure), even if that person did not touch that corpse — for example, a person who carries the coffin on which the dead person lies — becomes *tameh*. Likewise, **a person found under the same roof as a corpse** also becomes *tameh*. The return to ritual purity of a person who contracted *tumat ha-meht* cannot be achieved solely through immersion in a *mikveh*. Rather, three days after contracting *tumat ha-meht*, *mei parah adumah* (water combined with the ashes of a red heifer) was sprinkled on the affected individual and sprinkled again on the seventh day. After that, the person who contracted *tumat ha-meht* was immersed in the *mikveh*, and by evening that person is considered *tahor* (ritually pure). On all the days during which a person was ritually unclean, they were prohibited to enter the *Beit HaMikdash* and forbidden to eat *korbanot* (sacrifices). And if the ritually impure person was a *kohen*, they were also prohibited from eating *terumah* (priestly gifts) or *korbanot* only consumed by *kohanim*.

דף ט"ז: נזיר שנטמא ממת

על הנזיר להזהר מטמאת מת. איך נטמאים ממת? מי שנוגע במת - נטמא. מי שנושא את המת - נטמא, אפילו אם לא נגע בו, למשל, הסוחר מטה שעליה המת - נטמא. גם מי שנמצא עם המת תחת גג אחד - נטמא. מטמאת מת אי אפשר להטהר על ידי טבילה במקוה בלבד, אלא שלשה ימים אחרי שהוא נטמא מזים על הטמא מי פרה אדמה וגם ביום השביעי, ואחר כך הוא טובל במקוה ולעת ערב הוא נהיה טהור. בכל הימים שבהם הוא טמא אסור לו להכנס לבית המקדש. אסור לו לאכל בשר קרבנות. ואם כהן הוא אסור לו לאכל גם תרומה וקרבנות שרק כהנים אוכלים מהם.

Daf 17: STARTING ONCE AGAIN

A person who took it upon themselves to become a *nazir* (ascetic) stumbled into a house where there was a corpse and became *tameh* (ritually impure). What should that person do? **That person must begin their vow of nazirism from the beginning.** For example, if a person accepted upon themselves to be a *nazir* for 40 days, and on the 39th day came in contact with a corpse, that person must begin their *nazirite* practice from the start and the 39 days during which they already practiced asceticism do not count toward completion of the term.

דף י"ז: לְהִתְחִיל מִחֵדָּשׁ

אדם שקבל על עצמו להיות נזיר, נקלע לבית שיש בו מת ונטמא. מה עליו לעשות? הוא צריך להתחיל לנהג ימי נזירות מהתחלה. למשל, אם הוא קבל על עצמו להיות נזיר ארבעים ימים, וביום השלשים ותשעה הוא נטמא ממת, עליו לחזור ולהיות נזיר מהתחלה ולא יועי-לו לו שלשים ותשעת הימים שבהם נהג נזירות.

Daf 18: LANGUAGE OF TRACTATE NAZIR

דף י"ח: לשון מסכת נזיר

The term "*gufa*" (body, itself) appears many times in the Talmud. As a rule, the Talmud uses this term *gufa* when it has introduced a *baraita* (extramishnaic, tannaitic teaching), or following a statement by a *tanna*, or *amora* that represents a digression, and after which, the *Gemara* returns to the central topic of discussion. The Talmud signals that shift back to the core debate with the term "*gufa*", meaning: Let's discuss the body (central portion) of the words stated by the *baraita*, the *tanna*, or the *amora*. Then immediately after, the Talmud brings those words and discusses them.

מִשְׁמַרְטוֹת

רַב הֵאָדָר מִשְׁמַרְטוֹת לֹא יֵשֶׁת׃

רַב הֵאָדָר מִשְׁמַרְטוֹת לֹא יֵשֶׁת׃

רַב הֵאָדָר מִשְׁמַרְטוֹת לֹא יֵשֶׁת׃

מִשְׁמַרְטוֹת

רַב הֵאָדָר מִשְׁמַרְטוֹת לֹא יֵשֶׁת׃

רַב הֵאָדָר מִשְׁמַרְטוֹת לֹא יֵשֶׁת׃

רַב הֵאָדָר מִשְׁמַרְטוֹת לֹא יֵשֶׁת׃

בתלמוד מופיעה **מופיעה פעמים רבות המלה "גופא"**. בדרך כלל התלמוד משתמש במלה זו לאחר שהוא הביא בריתא או מאמר מתנא או מאמורא ואחר כך הוצה לדון בגוף דבריו, או-אז התלמוד אומר "גופא", כלומר: הבה דון בגוף הדברים שאמרה הבריתא, או התנא או האמורא, ומיד התלמוד מביא את דבריו ודן בהם.

"גופא"

Daf 19: THE QUEEN WHO ACCEPTED A VOW OF NAZIRITESHIP דף י"ט: המלכה שנדרה נזירות

On this *daf*, the *Mishnah* tells a story about Queen Helena, whose son went to war. Helena was concerned about his well-being, and, to that end, she vowed that if her son returned safely from the war, she would live a *nazirite* lifestyle for seven years. Time passed, and her son was fortunate to return home in peace. Queen Helena fulfilled her vow and lived as a *nazir* for seven years.

During all those years, the Queen remained abroad, after which, the Queen ascended to *Eretz Yisrael*. To her surprise, sages from Beit Hillel told her she was now required to return to a nazirite lifestyle for an additional 7 years. "Why?" Helena asked, and they explained the following to her: "Chazal decreed that all areas outside *Eretz Yisrael* are considered *tameh* (ritually impure). Therefore, anyone who finds themselves outside *Eretz Yisrael*, and accepts upon themselves a vow of *nezirut*, becomes obligated to observe their vow in *Eretz Yisrael* and not abroad.

המשנה מספרת מעשה על הלני המלכה שבנה יצא למלחמה. הלני חששה לשלומו ולכן היא נדרה שאם הוא ישוב בשלום מן המלחמה היא תהיה נזירה במשך שבע שנים. חלפו הימים, ובנה זכה לשוב בשלום לביתו, והיא אכן קיימה את נדרה והיתה נזירה שבע שנים.

בכל השנים הללו היא היתה בחוץ לארץ. אחר כך היא עלתה לארץ ישראל, ולהפתעתה הרבה בית הלל אמרו לה שעתה היא צריכה לשוב ולהיות נזירה שבע שנים נוספות. "מדוע?", שאלה הלני, והם הסבירו לה כך: "חז"ל גזרו שחוץ לארץ נחשב מקום טמא. לכן מי שנמצא בחוץ לארץ ומקבל על עצמו נזירות, מחייבים אותו לשמר את נזירותו דוקא בארץ ישראל ולא בחוץ לארץ.

D'VAR TORAH: PARASHAT YITRO

דבר תורה: פרשת יתרו

What was so special about Yitro's advice? Why didn't Moses think of that idea beforehand, and why didn't he establish a tiered judicial system that would lighten his great burden of judging the people? The answer to this question can be summed up in the adage — "Don't be correct, be wise." Moses thought on the level of ideal principles and hypothesized it would be preferable for all the hearings and the judgments to pass through him because that way he lessened the chance of a mistake being made in deciding the law. On the other hand, Yitro came to Moshe and said — There is no doubt that the most just verdicts are with you, but from a practical point of view that is not sustainable, because continuing such conduct will lead to your collapse— you will surely wear yourself out. Moshe's potential collapse, Heaven forbid, would damage, and destroy the entire system of justice and judgment. Therefore, it was better to decentralize the authority to several people, even if, due to that change, justice might be harmed in a few individual cases.

מה כל כך מיוחד בעצתו של יתרו? מדוע משה לא חשב עליה לפני כן ולא בנה מעצמו מערכת משפט מדרגת שתקל עליו במעמסה הגדולה של שפיטת העם? את התשובה לשאלה זו נתן לסכם במשפט - "אל תהיה צודק, תהיה חכם." משה חשב ברמה העקרונית, האידיאלית, וסבר שעדיף שכל המשפטים והדינים יעברו דרכו, שכן כך הסכנו לטעות בדיון קטנה ביותר. מנגד, בא יתרו אל משה ואמר - אין ספק שהצדק אתה, אך מבחינה מעשית זה לא יחזיק מעמד, שכן התנהלות כזאת עלולה להוביל לקריסתך - "נבול תבל". קריסתו של משה חלילה היתה פוגעת והורסת את מערכת הצדק והמשפט כלה, ולכן עדיף לבזר את הסמכויות לאנשים רבים, גם אם בשל כך יפגע מדי פעם הצדק המקומי שבדינים מסוימים.